

Krisztus teste

Aszentmise alkalmával a szentáldozást két cselekmény és egy sajátos mozzanat előzi meg.

Az első cselekmény az Úr imádsága, a Miatyánk közös elimádkozása. A közösség a szentmisét végző pappal együtt imádkozik az Atyához. Ekkor már valószínűleg köztünk van az átváltoztatott kenyérben és borban az Úr Jézus, aki velünk együtt imádkozik. A szentmisének ebben a részében mi válaszolunk Istennek, kifejezzük iránta való szeretetünket. Ennek szóbeli kifejezése a Miatyánk. Ezután jön a második cselekmény, a békerítus, amely annak kifejezése, hogy embertársainkat, a közösség valamennyi tagját is szeretjük.

Az egymással való kiengesztelődés, a szeretet és a békesség Krisztustól jön, ő a forrása békességünknek. Ezért mondja a pap: „Az Úr békéje legyen veletek mindenkor.” A béke, a testvéri szeretet nem magától teremődik meg a közösség tagjai között, hanem annak forrása maga az Úr Jézus. E két cselek-

mény után következik a kenyértörés sajátos, jellegzetes mozzanata. A hívek talán nem is figyelnek fel a miséző papnak erre a mozdulatára, hiszen közben az Isten Báránya éneket éneklük, mégis nagyon fontos pillanat ez. A keresztyének már a legkorábbi időkben „kenyértörésnek” nevezték a szentmisét. A jeruzsálemi hívek életét bemutató Szent Lukács evangélista a következőket írja: „A kenyértörést házanként végez-

ték, és örvendezve, tiszta szívvel fogyasztották el edelüket” (ApCsel 2,46). A kenyértörésnek egyrészt gyakorlati oldala van, a kenyeret meg kellett törni, darabokra kellett törni, hogy szét lehessen osztani, s abból a közösség valamennyi tagja ehessen egy darabot. Másrészt jelképes cselekedet ez. Krisztus teste megtörött a kereszten, ennek az egyetlen áldozatnak érdeméből nyertük el mindannyian a megváltást.

Találkozás és egyesülés

Mindezek, tehát az Úr imája elmondása, a békerítus és a kenyértörés után következik a szentáldozás. A pap (és a hívek nagyobb létszáma esetén a segédkezők) kiosztja a megtört kenyeret, Krisztus testét. A hívek egyszerű kenyeret ajánlottak fel, most pedig visszakapják azt, de már átalakulva, átváltozva. Nem közönséges kenyér, hanem valóban Krisztus teste, s erről való meggyőződésünket, hitünket fejezzük ki az „Ámen” szóval a szentáldozáskor.

Szentségi találkozás, bensőséges egyesülés ez az Úr Jézussal, aki önmagát adja nekünk az Oltáriszentségben. Bár nem vagyunk rá méltók, az Úr szeretetből nekünk adja önmagát, hogy eljussunk az örök életre. Köszönjük, Urunk, hogy nekünk adod önmagad!

Nyitott szívvel

Urunk, Jézus Krisztus! Te mindig meghallgatsz minket, bár kéréseink nélkül is tudod, hogy mire van szükségünk lelki fejlődésünkhöz és legfőképpen örök üdvösségünkhöz.

Hittel és bizalommal fordulunk hozzád: adj meg mindent, ami üdvösségünkre szolgál! Köszönettel és hálával tartozunk neked azért, mert gondunkat viseled és segítesz minket, hogy eljussunk az üdvösségre.

Add, hogy mindig nyitott szívvel hallgassunk téged és tanításodat életre váltsuk! Köszönjük, hogy nekünk adod magadat az Élő Kenyérben, az Oltáriszentségben. Örömmel fogadjuk el a te csodálatos és örök életet biztosító ajánlédodat.

**Évközi 20.
vasárnap**
Péld 9,1-6
Ef 5,15-20
Jn 6,51-58

**Szombat, Szent
István király**
Péld 4,10-15.18-27
Ef 4,17-24
Mt 7,24-29

Kedd
Ez 28,1-10
Mt 19,23-30

Szerda
Ez 34,1-11
Mt 20,1-16a

Csütörtök
Ez 36,23-28
Mt 22,1-14

**Péntek,
Szent Bertalan**
Jel 21,9b-14
Jn 1,45-51

Szombat
Ez 43,1-7a
Mt 23,1-12

**Évközi 21.
vasárnap**
Józs 24,1-2a.15-18
Ef 5,21-32
Jn 6,60-69